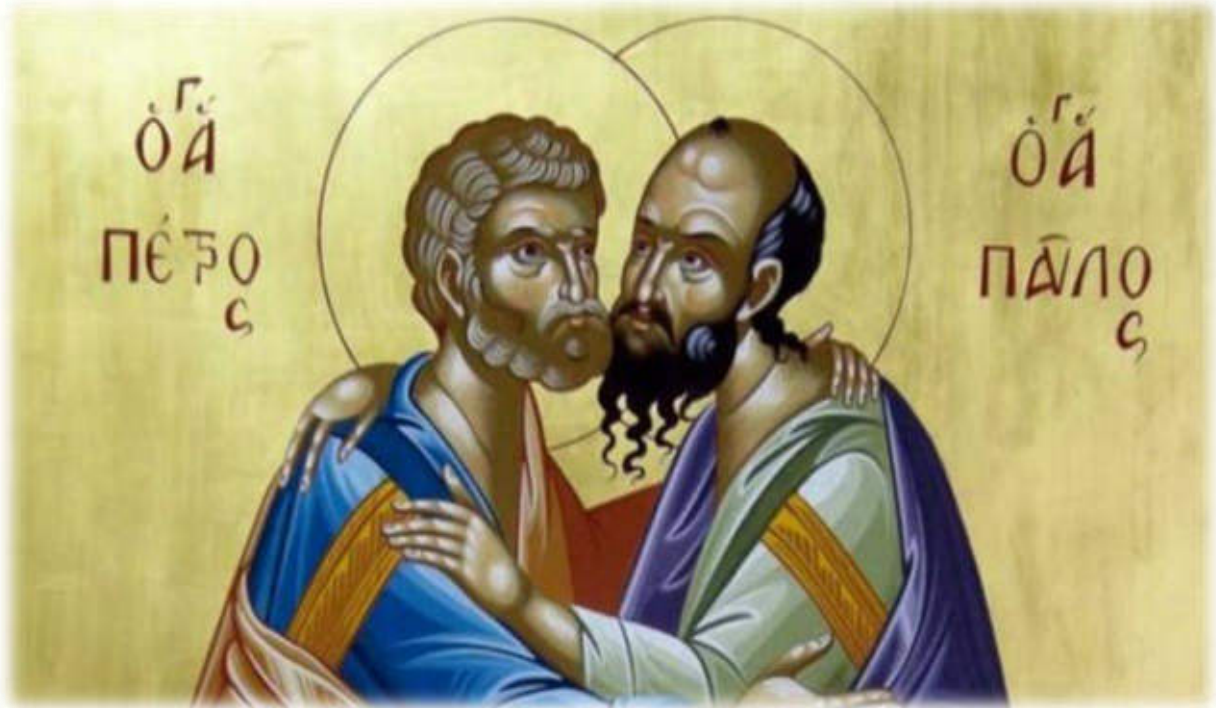

Ο εναγκαλισμός των Αποστόλων Αγίων Πέτρου και Παύλου.

Ο μήνας Ιούνιος καταυγάζεται από τη μεγάλη εορτή των πρωτοκορουφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Δεν πρόκειται περί μίας απλής εορτής, όπως συνήθως εορτάζουμε τις υπόλοιπες εορτές των αγίων μας: να θυμηθούμε την κατά Χριστόν πολιτεία τους και στο μέτρο των δυνατοτήτων μας να τους μιμηθούμε.

Στον εναγκαλισμό των δύο αποστόλων, όπως τον βλέπουμε στη γνωστή εικόνα τους, η Ἐκκλησία μας πρόβαλε τη σύζευξη της πίστεως και των έργων, με άλλα λόγια είδε τους αποστόλους αυτούς ως σύμβολο και τύπο της παραδόσεώς της.

Υπήρξε, και υπάρχει ακόμη σε ορισμένους αιρετικούς, η άποψη ότι οι πρωτοκορουφαίοι απόστολοι ακολουθούν διαφορετικές παραδόσεις και εκφράζουν διαφορετικές θεολογίες: ο απόστολος Πέτρος – λένε – τονίζει τα έργα ως δρόμο σωτηρίας, γεγονός που τον σχετίζει περισσότερο με την Ἰουδαϊκή παράδοση, και ο απόστολος Παῦλος τονίζει κυρίως την πίστη, άρα είναι ο ρηξικέλευθος και ο αληθινός χριστιανός. Τον Πέτρο είδαν πολλοί ως πρότυπο της θεολογίας του Ρωμαιοκαθολικισμού, η οποία πραγματι υπερτονίζει τα καλά έργα εις βάρος συχνά της πίστεως, και τον Παῦλο από την άλλη σχέτισαν με τον Προτεσταντισμό, ο οποίος υποβαθμίζει τα έργα υπέρ της πίστεως.

Για εμάς τους ορθοδόξους όμως μία τέτοια διασπασμένη κατανόηση της θεολογίας των αποστόλων αυτών αποτελεί μεγάλη πλάνη. Και τούτο γιατί και οι δύο απόστολοι εκφράζουν την ίδια τελικώς θεώρηση της πίστεως.

Δεν προβάλλει άλλον Χριστό ο Πέτρος και άλλον ο Παύλος. Και οι δύο καταθέτουν την ίδια εμπειρία, την εν Χριστώ σωτηρία, για την οποία και οι δύο έδωσαν με μαρτυρικό τρόπο τη ζωή τους. Το Πνεύμα του Θεού άλλωστε που τους φώτιζε, ήταν και είναι πάντοτε το ίδιο.

Όταν ο απόστολος Παύλος, για παράδειγμα, τονίζει την πίστη ως προϋπόθεση της σωτηρίας, εξαγγέλλει την κοινή μαρτυρία και των άλλων αποστόλων, προεξάρχοντας του Πέτρου (βλ. π.χ. Α΄Πετρ. 1, 5-9. 21κ.α.), κατά την οποία, ναί μεν 'ο δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται' (Ρωμ. 1,17), αλλά η πίστη αυτή εκφράζεται με τα έργα της πίστεως, με τη μετάνοια δηλαδή του ανθρώπου, και με τον καρπό της πίστεως, την αγάπη. 'Πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη' (Γαλ. 5, 6) κατά τη συνοπτική διατύπωσή του, που σημαίνει ότι τότε η χριστιανική πίστη ζωντανεύει και ενεργοποιείται, όταν ακολουθεί τον δρόμο της αγάπης. Πρόκειται για διαφορετική διατύπωση της διδασκαλίας και του αποστόλου 'Ιακώβου, κατά την οποία 'η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστι' (2, 18).

Διαφορετικά, η πίστη μόνη μπορεί να θεωρηθεί και ως δαιμονική, αφού 'και τα δαιμόνια πιστεύουσιν και φρίττουσι' ('Ιακ. 2,19)."Έτσι πίστη και έργα (πίστεως) συμπορεύονται στη χριστιανική παράδοση, ενώ οποιαδήποτε διάσπαση της πίστεως από τα έργα ερμηνεύεται ως το αποτέλεσμα της συγχύσεως της ψυχής και του διασπασμένου νού των αιρετικών. Η εσωτερική δηλαδή διάσπαση, την οποία ζούν οι αιρετικοί, λόγω της ενεργούσας μέσα τους αμαρτίας, τους οδηγεί και στο να βλέπουν διασπασμένη τη θεολογία των αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Με άλλα λόγια και στο σημείο αυτό επιβεβαιώνεται η ψυχολογική αρχή, σύμφωνα με την οποία ο κάθε άνθρωπος για την κατανόηση του κόσμου προβάλλει στην πραγματικότητα τον ίδιο του τον εαυτό: αυτό που ζεί, το προεκτείνει και προς τα έξω.

Στην πιθανή ένσταση ότι ιστορικά υπήρξε κάποια σύγκρουση των πρωτοκορυφαίων – όταν ο απόστολος Παύλος τότε που 'ήρθε ο Πέτρος στην 'Αντιόχεια, του αντιμίλησε κατά πρόσωπο, γιατί ήταν αξιοκατάκριτος. Γιατί πριν έρθουν μερικοί άνθρωποι του 'Ιακώβου, έτρωγε στα κοινά δείπνα μαζί με τους εθνικούς.

Σαν ήρθαν όμως, υποχωρούσε και διαχώριζε τη θέση του, επειδή φοβόταν τους 'Ιουδαίους' (Πρβλ. Γαλ. 2,11 εξ.) – η απάντηση δεν είναι

διαφορετική: η διαφωνία ήταν για την τακτική του Πέτρου απέναντι στους εθνικούς και όχι για την πίστη και την αλήθεια που ζούσε.

Γι' αυτό και η Έκκλησία μας, είπαμε, πρόβαλε και προβάλλει συνεχώς την ε ν ο τ η τ α τους μέσα και από την εικόνα της εορτής τους, όπου τους τοποθετεί σε εναγκαλισμό.

Η μεγάλη λοιπόν εορτή των αγίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου, που η Έκκλησία μας τη συνοδεύει και με νηστεία (γι' αυτούς γίνεται η νηστεία και όχι για την επομένη, της σύναξης των αποστόλων), μας υπενθυμίζει τη βασική αλήθεια της πίστεώς μας ότι δεν μπορούμε να σωθούμε και να σχετιστούμε με τον Χριστό, αν μαζί με την πίστη μας σε Έκείνον δεν κινητοποιηθεί και όλη η ζωή μας. Με απλά λόγια, η αγάπη μας για τον συνάνθρωπο (αυτό σημαίνει κυρίως κινητοποίηση του εαυτού μας) αποτελεί και τη σπουδαιότερη επιβεβαίωση της πραγματικής πίστεώς μας.

Από Προσκυνητής

Πηγή : www.dogma.gr/diafora